

Sygn. akt IV KO 90/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **E. M.**

skazanej z art. 148 § 1 kk i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 grudnia 2015 r.,

wniosku skaranej

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Okręgowego w Tarnowie z dnia 30 czerwca 2009 r., w sprawie II K 3/09

utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 lutego

2010r. w sprawie II AKa 210/09,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

E. M. skazana została wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. II K 3/09. Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny w Krakowie (sygn. II AKa 210/09).

W dniu 6 listopada 2015 r. do Sądu Najwyższego E. M. złożyła pismo zatytułowane „Wniosek o wznowienie postępowania”, w którym domaga się „przeprowadzenia ponownego procesu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania jest instytucją szczególną, której ściśle unormowanie kodeksowe w zakresie warunków formalnych wniosku i jego podstaw, nie pozwala na rozszerzającą wykładnię. Tak więc, postępowanie karne podlega wznowieniu – w będącym przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie zakresie – nie w razie zgłoszenia jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale jedynie wtedy, gdy „nowe fakty lub dowody” wiarygodnie podważają prawdziwość istotnych ustaleń faktycznych, to jest, gdy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego.

Skoro bowiem wyrok prawomocny ma być, w swym założeniu, trwałym rozstrzygnięciem rozpatrywanej przez sąd sprawy i przysługuje mu cecha domniemania prawdziwości przyjętych w nim ustaleń faktycznych, to wzruszenie tego domniemania, a co za tym idzie i prawomocnego wyroku, w drodze wznowienia postępowania, może nastąpić tylko w ściśle określonych ustawą, wyjątkowych warunkach.

Przedmiotem rozstrzygnięcia w tym postępowaniu jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia, a nie kwestia odpowiedzialności karnej, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe.

Ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) wprowadziła do postępowania o wznowienie nową regulację zawartą w treści art. 545§3 k.p.k. Przepis ten, obowiązujący od dnia 1 lipca 2015r., przewiduje szczególny obowiązek przeprowadzenia kontroli treści wniosku o wznowienie postępowania pod względem jego zasadności. W wypadku bowiem stwierdzenia oczywistej bezzasadności wniosku, należy podjąć decyzję o odmowie jego przyjęcia. Dopiero po takim zbadaniu wniosku przechodzi się do ewentualnego wezwania do uzupełnienia jego braków formalnych, a dopiero następnie, do czynności prowadzących do jego merytorycznego rozpoznania.

Dodanie do przepisu art. 545 k.p.k. nowego paragrafu, ma przede wszystkim zapobiegać powoływaniu się, po raz kolejny, na okoliczności już uprzednio zbadane w postępowaniu wznowieniowym.

Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Wniosek skazanej nie zawiera żadnej argumentacji, która w jakikolwiek sposób mogłaby być powiązana z podstawami wznowienia postępowania. W omawianej sprawie żadną miarą nie sposób przyjąć, aby opisane przez E. M. okoliczności stanowią nowe fakty lub dowody nie znane sądom rozpoznającym sprawę. Są one natomiast kolejnym powtórzeniem linii obrony prezentowanej przez wnioskodawczynię. Przywołane w piśmie okoliczności skazana przedstawiała już, gdy konsekwentnie zaprzeczała dokonaniu przypisanego jej zabójstwa, zaś ustalenia co do jej sprawstwa, były kwestionowane tak w apelacji, jak i kasacji.

Wnioski analogiczne do złożonego obecnie rozpoznawane już były przez Sąd Najwyższy w dniach:

- 29.01.2013r. (IV KO 77/12)
- 10.07.2013r. (IV KO 13/13)
- 29.04.2014r. (IV KO 88/13)
- 6.11.2014r. (IV KO 60/14)
- 29.07. 2015r. (IV KO 23/15),

Dokładnie zatem do takiej sytuacji odwołuje się art. 545§3 k.p.k.:

- wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, adwokata lub radcy prawnego,
- we wniosku podniesiono okoliczności, które były już przedmiotem postępowania wznowieniowego.

Powyższe spowodowało, że Sąd Najwyższy przyjął, że złożony w tych warunkach wniosek jest oczywiście bezzasadny.

Mając na uwadze powyższe względy, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.